

Irenej Friderik Baraga.

(Spisal Josip Benkovič.)

(Konec.)

Leta 1852. meseca velikega travna je bil v Baltimoreu prvi narodni cerkveni zbor severno-ameriških škofov. Naprosili so sveto stolico, da se ustanovi najmanj škofij, med drugimi tudi ob Gorenjem jezeru, kjer je bilo torišče Baraginega delovanja. Za leto-škofijo, oziroma apostolski vikarijat, so predlagali za škofa misijonarja Barago. Dne 29. malega srpana leta 1853. ga je Pij IX. imenoval škofom Amiconiskim i. p. i. ter apostolskim vikarjem v gorenjem delu pokrajine michiganske. Vseh svetnikov dan je bil v Cincinatiju posvečen v škofa in kmalu potem je postavil škofijski sedež v Šmariji.

Ker si je Baraga s škofovsko častjo naložil nova težka bremena, odrinil je takoj po posvečenju zopet v Evropo iskat pomoči. Dva meseca (svečana in sušča) se je mudil na Kranj-

skem, kjer je obiskal razne ljube kraje ter povsod pridigoval ogromnemu številu poslušalcev. Med tem se je napotil v Rim poklonit se papežu Piju IX., katerega je silno razveselil s prvo slovnico in prvim slovarjem očipve-indijanskega jezika.

Povračajoč se čez Dunaj, Prago, Monakovo, Pariz in Liverpool na novi svet, bil je prisoten pri poroki avstrijskega cesarja dne 24. malega travna l. 1854. V Pragi se je poklonil cesarju Ferdinandu I., v Monakovem pa kralju Ludoviku, ki je že dvakrat poprej naročil monakovskemu nadškofu, naj ga indijanski škof obiše.

Na raznih krajih je nabral osem duhovnikov in tri bogoslovce za svojo škofijo. S temi je začel svoje višjepastirsko delovanje.

Ko je Pij IX. zvedel o neumornem delovanju škofa Barage in o njegovih uspehih, določil je že l. 1856., naj se severni del pokrajine michiganske, ki je bil doslej le apostolski vikarijat, imenuje „Šmarijska škofija“ (Diocesis Marianopolitana). Ker pa je bil obseg te škofije le prevelik, privzel si je Baraga l. 1859. rojaka Ignacija Mraka za svojega generalnega vikarja.

Tekom štirih let je postavil na raznih krajih, zlasti kjer so bili rudniki, skromne cerkvice, pri katerih je nastavljal, če je le mogel, posebnega dušnega pastirja, katerih je imel leta 1863. že petnajst. On sam pa je v Šmariji opravljal vsa dušnopastirska dela brez

pomočnika. Boriti se je moral s silnimi težavami, ker njegova škofija mu ni dajala nikakih dohodkov, niti vinarja! Božja milost mu je naklonila srca mnogih imovitih posestnikov, tudi krivovercev, ki so ga podpirali z znatnimi vsotami.

Tekom časa se je pokazalo, da Šmarija ni ugoden kraj za škofijsko stolico. Zato jo je l. 1866. z dovoljenjem papeževim prestavil Baraga v Marquette, kjer je bila prav tedaj dozidana veličastna cerkev.

Preselivši se v novo stolico, je začel jako pešati; saj je bil že v sedemdesetem letu svoje

I. F. Baraga. (Kip Al. Progarja za doberniško cerkev.)